

*az ember nincs, ha nem halnak meg érte
folyók,
nap,
szél.*

HATVANI DÁNIEL

Szonett a testi nyavalyákról

*Bőrhurkák, lobos visszerek,
vizenyők, csontok dagadása —
ki nem sebére viszketeg,
nem érdemes tébolyra, lázra.*

*Családi nádaly, vérszívó
gondok a befőttesüvegben,
nem használ kúp, injekció,
vírusaimmal kiegyeztem.*

*Fiolák jégszicláin járva
az ösvény egyre keskenyebb —
ülök a legvékonyabb ágra*

*s mindegy, melyik ágyba esek,
csak lehessen szívkamrámban őre,
hogy az infarktus fel ne törje.*

Nem futok el

*Felhalmozódik mint húsban a méreg
minden kiegyenlített tartozásom
ledobott terheim által
válok mindegyre súlyosabbá*

*Ringy-rongy szavaimmal
sincs immár elszámolnivalóm
üldözőim elől nem futok el
nem érdeklik meg a hajsza izgalmát
puha tenyérrel születtem
de ujjaim között köveket szorongatok*

*Lombzúgásba merülni
szerettem volna mindig
s nem a fatörzsek mögött lesben állni*

*Nincs szükségem a füvek tisztességére
míg a barmok szájában nem válnak keserűvé*

Tanyak lidérce

*Nyárfák hegedűszólamát
hallgatom, míg csenevész pára
imbolyog a tanyákon át
s leülepszik szememre, számra.*

*Verejték testemen a köd,
gázolnék bár sűrű homokban.
Vércse köröz szívem fölött,
némul az elme, el-ellobban.*

*Tanyak lidérce tántorog,
tán vér csöpög a lámpabélelből,
feldőlt borospohár forog,
szikkad a nádasok szelétől.*

*Majd kel a bíborkajszi-nap
permetszagú istentenyérben;
ölelje zsongító iszap,
ki túljutott fagyon, veszélyen.*

*Ily mélyről nem szólt még zene,
ilyen hamar nem oszlott köddé...
Elporladt ércék istene
ne tégy némává, merengővé.*

*Hegedűszólam, nyárfasor —
lidérc bujkál bokros sorsomban,
dűlőutakon araszol,
lengésében siri sikoly van.*

VERESS MIKLÓS

Köd és arcok

*Köd köd te isten köd te áthatolhatatlan
tejút-idegek hosszával mérhetetlen
makacs nagyúr csempékben fémekben és falakban
kék fájdalom a zsibbadt zsigerekben
köd köd jajongó köd arcok szigorúan halottfehéren
miféle piros ködöt csepegtet kezek ágbogára a vérem
városokat épít a vérem pipacsból asszonyországából délibábot
köd köd te megismételhetetlen a műszerek polipjai között ugye hazatalálok
megvár ugye a testem ez a fölhasadt önmutogató virágállat
míg korall-karok törlik le szájam sarkából a nyálat
s nem anyám asszonyom-szeretöm virágzó szemű lányom
van-e még aki megvár túlhan a bolygókat átzuhogó halálon
köd köd te gyönyörű már fáj hogy mindennek körvonala van
csak én nem tudom hogy föltalálom-e ébredő sajátmagam
s a betegség-bogozta tudólebeny-némaságú medúza
már nem én vagyok nyomorúságos kitépelt múltam*